

Admissions to Higher Education in America : Lessons Learned for Thailand to Follow by Taking Steps, Jumping or Leaping Ahead

Arunee On-Sawad*

ABSTRACT

Entrance examinations have been developed since 1960. They have been gradually changed from "entrance" examinations to "admissions", but this issue is still the talk of the town among scholars and other stakeholders. Problems and obstacles never end. Admission to higher education in Thailand is still in a whirlpool with no right answers as to which approaches would be appropriate and valid.

Many countries are facing admissions problems similar to Thailand. They are in the process of finding the best practice from each other. Lessons learned from the USA which has had long experience in the admissions process, for more than 100 years, is sufficient for Thailand to study in depth. We would find a good approach to admissions that would enable Thailand to foster the quality of human resource development, increasing the significant power of sustainable progress in Thailand.

* Assoc. Prof. Ph.D., in Education Department, Faculty of Education, Naresuan University, Thailand.

การรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาของสหรัฐอเมริกา บทเรียนที่ไทยจะเดินตาม กระโดดข้าม หรือกระโดดค้ำถ่อ

อรุณี อ่อนสวัสดิ์*

บทคัดย่อ

การสอบคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาของไทยมีพัฒนาการมายาวนาน
เริ่มตั้งแต่ปี 2503 และพัฒนาปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเรื่อยมาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน แต่ก็ยังเป็นที
วิพากษ์วิจารณ์จากนักวิชาการและผู้ที่เกี่ยวข้องถึงปัญหาและอุปสรรคกันอย่างไม่จบสิ้นหรืออาจ
เรียกว่า การรับบุคคลเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาของไทยยังอยู่ในวังวนที่ไม่มีคำตอบว่าควรจะ
เลือกแนวทางใดจึงจะถูกต้องหรือเหมาะสม

หลายประเทศประสบปัญหาเช่นเดียวกับประเทศไทย และพยายามหาแนวทางที่ดีที่สุด
สำหรับการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาระดับอุดมศึกษาสำหรับประเทศของตน บทเรียนของประเทศ
ที่มีพัฒนาการอันยาวนานในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษามากกว่า 100 ปี
อีกทั้งยังเป็นประเทศต้นแบบของการคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาให้กับหลาย ๆ
ประเทศ คือ ประเทศสหรัฐอเมริกา ที่นับว่ามีพัฒนาการเพียงพอสำหรับประเทศไทยที่จะศึกษา
บทเรียนเหล่านั้นและนำมาเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาว่า การสอบคัดเลือกบุคคลเข้าเรียน
ระดับอุดมศึกษาของไทยควรจะเลือกแนวทางใด ที่จะช่วยให้วงการการศึกษาของประเทศไทยได้
พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพอย่างแท้จริงและเป็นกำลังสำคัญที่จะทำให้ประเทศชาติ
มีความก้าวหน้าอย่างมั่นคง

* รองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

บทนำ

อุดมศึกษาเป็นการจัดการเรียนการสอนขั้นสูงเพื่อเตรียมทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพเพียบพร้อมทั้งความดีและความสามารถที่จะช่วยพัฒนาประเทศชาติให้มีความเจริญมั่นคงตลอดไป ในปี 2544 ประเทศไทยมีสัดส่วนนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาต่อประชากรกลุ่มอายุ 18-21 เท่ากับร้อยละ 27.40 และอัตราการเรียนต่อระดับอุดมศึกษาของผู้สำเร็จมัธยมศึกษาตอนปลาย เท่ากับร้อยละ 83.10 โดยแบ่งเป็นระดับต่ำกว่าปริญญาร้อยละ 43.60 และระดับปริญญาร้อยละ 39.50 ซึ่งสัดส่วนประชาชนที่เข้าเรียนอุดมศึกษาจัดเป็นตัวชี้วัดระดับการพัฒนาของประเทศชาติ ดังนั้นถ้าประเทศใดมีผู้เข้าเรียนระดับอุดมศึกษามากย่อมแสดงถึงความเป็นประเทศที่พัฒนามาก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2546: 52) ดังนั้นการรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษานับเป็นปัจจัยที่สำคัญที่มีผลต่อความก้าวหน้าอย่างมั่นคงของประเทศ

บทความนี้ผู้เขียนมีเจตนานำเสนอประวัติความเป็นมาของการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาของไทยและของสหรัฐอเมริกา เพื่อให้ นักการศึกษาและผู้สนใจทั่วไปนำไปวิพากษ์และหาทางออกที่ดีที่สุดสำหรับการรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยต่อไป

ประวัติการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาของไทย

การสอบคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาไทยอาจแบ่งได้เป็น 3 ระยะ โดยพิจารณาจากผู้รับผิดชอบในการดำเนินการดังนี้

1. **ระยะสหภาพการศึกษา** (พ.ศ.2503-2515) หรืออาจเรียกว่ายุคทดลองสอบร่วม ซึ่งก่อนปี 2503 การสอบคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาจะเป็นในลักษณะที่แต่ละมหาวิทยาลัยจัดสอบกันเอง สำหรับในระยะนี้ยังมีมหาวิทยาลัยจำนวนน้อย คือจาก 2-3 แห่ง จนถึง 10 แห่ง การสอบคัดเลือกเริ่มจากต่างคนต่างสอบมาก่อนปี 2503 และเริ่มทดลองใช้การสอบร่วมเพียงบางแห่งในปี 2503 ต่อมาเริ่มสอบร่วมอย่างเป็นทางการในปี 2504 แล้วถอยกลับไปต่างคนต่างสอบอีกในปี 2509 และกลับมาสอบร่วมกันอย่างเป็นทางการอีกครั้งในปี 2510-2515 รวมเวลาระยะนี้ทั้งสิ้น 13 ปี

2. **ระยะทบวงมหาวิทยาลัย** (พ.ศ.2516-2541) เมื่อมีการก่อตั้งทบวงมหาวิทยาลัยเพื่อดูแลกิจการของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทบวงมหาวิทยาลัยจึงเป็นเจ้าภาพดำเนินการสอบแข่งขันที่รู้จักกันในนามเอ็นทรานซ์ โดยนักเรียนสามารถเลือกคณะต่าง ๆ เพื่อเข้าศึกษาได้ 6 ลำดับ การบริหารการสอบไม่มีปัญหา แต่มีปัญหาที่นักเรียนเครียด อีกทั้งบางคณะและบางมหาวิทยาลัยได้นักเรียนที่มีคุณลักษณะไม่เหมาะสมกับสาขาที่เลือก เพราะได้นักศึกษาที่เลือกคณะนั้นเป็นอันดับ 5 หรือ 6 นักเรียนไปกวดวิชามาก ทั้งห้องเรียน นักเรียนบางส่วนเรียนไม่เต็มหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่ใช้ผลสอบเทียบจากการศึกษานอกระบบมาสอบเข้ามหาวิทยาลัย รวมเวลาระยะนี้ยาวนานถึง 26 ปี

3. ระยะสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ร่วมกับที่ประชุมอธิการบดี (ทปอ.) (พ.ศ.2542-ปัจจุบัน) จากปัญหาในระยะที่ 2 ทำให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการศึกษาหาแนวทางการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาตั้งแต่ปี 2535 และเริ่มมีผลเป็นรูปธรรมในปี 2542 โดยคณะกรรมการมีมติให้นำผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมาใช้ประกอบการสอบคัดเลือก ในระหว่างปี 2535-2541 มีการประชาสัมพันธ์ทำความเข้าใจกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียว่าจะใช้ผลการเรียน สะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายร้อยละ 25 โดยจะปรับผลการเรียนของนักเรียนจากต่างโรงเรียน ด้วยข้อสอบความถนัดของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ แต่ก็ได้รับการคัดค้าน เนื่องจากไม่อาจ ivo้วางใจในคุณภาพแบบทดสอบความถนัด ซึ่งอาจเรียกว่า ทำให้เกิดการแห่งทางความคิดครั้งที่ 1

ดังนั้นจึงจำเป็นต้องปรับแนวทางใหม่อย่างกะทันหัน โดยการลดความสำคัญของเกรดเฉลี่ย สะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากเดิมร้อยละ 25 เหลือร้อยละ 10 โดยแบ่งเป็น ตำแหน่ง เปรอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) ร้อยละ 5 และคะแนน GPAX ร้อยละ 5 แต่ความคิดนี้ก็ไม่ว่าจะเป็นจริงได้ ทันในปี 2542 เพราะขาดการวางแผนในกระบวนการรับเข้า โดยคาดไม่ถึงว่านักเรียนบางคนจะแจ้ง คะแนน GPAX ที่ไม่เป็นความจริง รวมทั้งโรงเรียนแต่ละโรงเรียนใช้โปรแกรมคำนวณตำแหน่ง เปรอร์เซ็นต์ไทล์ที่ได้ผลไม่ถูกต้องตรงกัน จึงเป็นสาเหตุให้ต้องยกเลิกการใช้ GPAX และ PR และ ต้องกลับไปใช้วิธีการตัดสินด้วยคะแนนสอบล้วน ๆ เหมือนเดิม

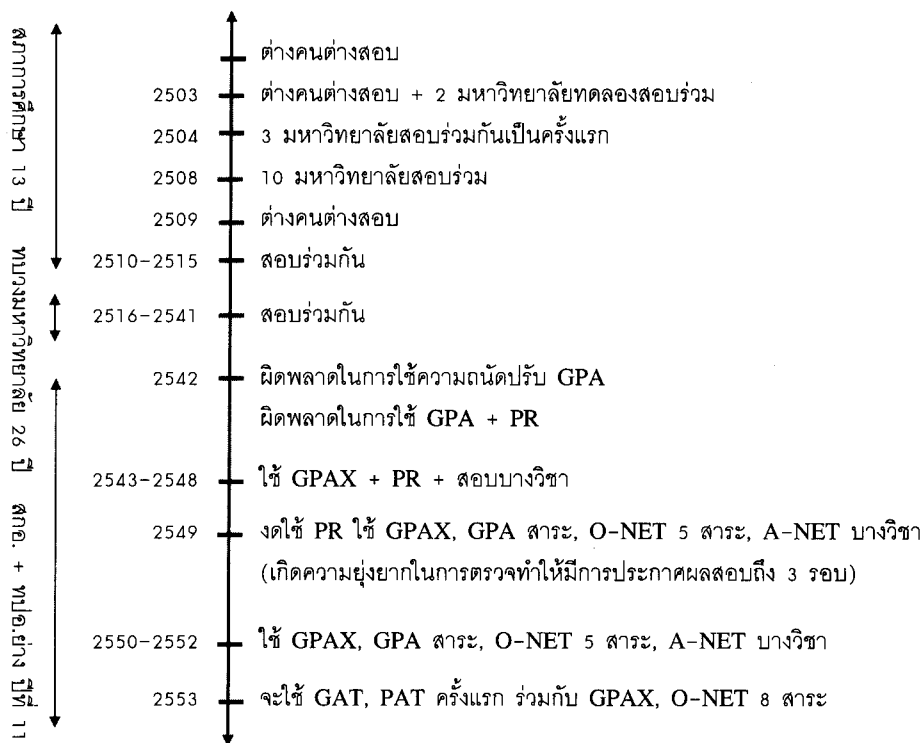
ในปี 2543 เริ่มใช้ผลการเรียนเฉลี่ยสะสมหรือ GPAX จากโรงเรียนได้ เพราะมีการวางแผน ให้ได้ GPAX และ PR ที่ถูกต้อง โดยกรมวิชาการเป็นหน่วยงานที่ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล ก่อนที่จะส่งข้อมูลให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) เพื่อใช้ในการคัดเลือกต่อไป ทำให้ปี 2543 นี้เป็นปีแรกที่สามารจะใช้ผลการเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นส่วนหนึ่งของการสอบ คัดเลือกเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาได้สำเร็จ คือใช้ PR และ GPAX อย่างละ 5% บวกคะแนนสอบ วิชาต่างๆอีก 90% ท่ามกลางเสียงโถมติจากนักวิชาการและผู้ปกครองอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาถึง 6 ปี (สกอ. และคณะกรรมการดำเนินการสอบคัดเลือกต้องรับฟังอย่างสงบ)

ระหว่างนั้นที่ประชุมอธิการบดีโดยเวทีที่ประชุมย่อยที่ชื่อว่า Admission and Assessment Forum ได้ระดมสมองหาแนวทางการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนอุดมศึกษามาตลอด และมีแนวคิด ที่จะเปลี่ยนแนวทางจากการสอบแข่งขันเป็นการรับเข้า (จาก Entrance เป็น Admission) ประเด็น ปัญหาที่ต้องอภิปรายโต้แย้งกัน ก็คือ แต่ละสาขาวิชาจะใช้ข้อค้ประกอบใดบ้างและน้ำหนักความ สำคัญแต่ละองค์ประกอบควรเป็นเท่าไร ปัญหาหลักก็คือขาดข้อมูลเชิงประจักษ์ หรือผลวิจัยรองรับ ประเด็นที่ตกลงกันไม่ได้ก็คือ แม้สาขาวิชาเดียวกันต่างมหาวิทยาลัยก็มีเหตุผลไม่เหมือนกัน ในที่สุด ก็ต้องปล่อยให้ใช้ต่างกันทั้งองค์ประกอบและน้ำหนัก แต่ที่ประชุมได้วางกรอบร่วมกัน ให้ใช้ GPAX 10% ใช้ GPA กลุ่มสาระการเรียนรู้ 3-5 กลุ่ม 20% และผลสอบ O-NET 35-70% ผลสอบ

A-NET 0-35% โดยจะใช้ O-NET วิชาใดบ้าง A-NET วิชาใดบ้าง แต่ละสาขาในแต่ละมหาวิทยาลัยจะเป็นผู้กำหนดเอง ซึ่งมีความผันแปรในแต่ละสาขา และมหาวิทยาลัย แนวความคิดนี้เริ่มใช้ในปีการศึกษา 2549 และรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการสมัยนั้นคือ นายอดิศักดิ์ โพธารามิก ยังมีนโยบายให้ใช้ผลการเรียนสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายให้มากขึ้นอีก จึงกำหนดให้เพิ่มน้ำหนักผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและลดการสอบวิชาเพิ่มเติม โดยให้น้ำหนัก GPAX เพิ่มขึ้นปีละ 10% คือ ปี 2549 ปี 2550 ปี 2551 และปี 2552 ใช้ 10% 20% 30% และ 40% ตามลำดับ แต่แนวความคิดนี้ก็ถูกทำให้ห่างไปอีกครั้ง เนื่องจากปัญหามาตรฐานของผลการเรียนที่แตกต่างกันระหว่างโรงเรียนยังไม่ได้รับการแก้ไข ดังนั้นในปี 2549 ถึงปี 2552 ยังคงใช้ GPAX 10% ทุกปี

ระหว่างปี 2549-2552 เวทีที่ประชุมอธิการบดีและที่ประชุม Admission and Assessment Forum ยังคงหาแนวทางเพื่อปรับกระบวนการรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาอย่างต่อเนื่อง และได้กำหนดว่า ปีการศึกษา 2553 จะปรับกระบวนการรับเข้าโดยนำองค์ประกอบความถนัดทางการเรียน (GAT) และความถนัดในวิชาชีพ (PAT) มาใช้ เป็นองค์ประกอบร่วมกับ O-NET และ GPAX

ประวัติการรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาของไทยที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 เส้นประวัติการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษา

- ◆ การรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาของสหรัฐอเมริกา ◆
บทเรียนที่ไทยจะเดินตาม กระโดดข้าม หรือ กระโดดค้ำถ่อ

บทเรียนการรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาจากสหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกามีระบบการศึกษาแบบกระจายอำนาจ แต่ละรัฐมีหลักสูตรการศึกษาของตนเอง หรือที่เรียกได้ว่าไม่มีหลักสูตรระดับชาติ ทำให้การรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาต้องใช้แบบทดสอบมาตรฐานที่ใช้ได้กับหลายรัฐหรือทุกรัฐ สหรัฐมี “คณะกรรมการวิทยาลัย” (College Boards) ดำเนินการสร้างแบบทดสอบมาตรฐานครั้งแรกในปี 1901 ซึ่งมีผู้เข้าสอบไม่ถึง 1,000 คน กระทั่งปี 2009 มีผู้เข้าสอบแบบทดสอบมาตรฐานประมาณ 3,000,000 คนต่อปี การทดสอบที่ถือว่าโด่งดังมาก คือการสอบ SAT เดิมย่อมาจาก Scholastic Aptitude Test แต่ในปี 1990 ได้เปลี่ยนชื่อเป็น “Scholastic Assessment Test” และปรับเปลี่ยนรูปแบบและเนื้อหาสาระในข้อสอบอีกหลายครั้ง เช่น ในปี 1996 และในปี 2005 ปรับเป็น SAT-R ซึ่ง R หมายถึง การใช้เหตุผล (Reasoning) (Atkinson, 2009 : 667)

การเปลี่ยนชื่อแบบทดสอบแสดงถึงการปรับเปลี่ยนเนื้อหาสาระในตัวแบบทดสอบเดิมที่ SAT มี 2 ตอนคือ ตอนที่ 1 ภาษา (Verbal) และตอนที่ 2 คณิตศาสตร์ เป็นข้อสอบเลือกตอบ ต่อมา SAT แยกเป็น 2 ฉบับ คือ SAT I และ SAT II โดย SAT I ยังคงเป็นการทดสอบความถนัดทั่วไปในการเรียน ส่วน SAT II เป็นการทดสอบผลสัมฤทธิ์วิชาต่างๆ ซึ่งมีประมาณ 20 วิชา

คณะกรรมการวิทยาลัย ยังได้จัดสร้างแบบทดสอบ SAT เบื้องต้น เรียกว่า PSAT ซึ่งตั้งใจให้นักเรียนเกรด 11 ได้สอบก่อนจะสอบ SAT ในเกรด 12 แบบทดสอบ PSAT มีลักษณะและโครงสร้างคล้ายกับแบบทดสอบ SAT คือมีด้านภาษาและคณิตศาสตร์ รูปแบบของคำถามเหมือนกับ SAT ความแตกต่างที่สำคัญ คือ มีการวัดทักษะการเขียนคล้ายกับ SAT II: การทดสอบการเขียนรวมทั้งหมดมีคำถามด้านภาษา 52 ข้อ คำถามคณิตศาสตร์ 40 ข้อ คำถามทักษะการเขียน 39 ข้อ ทั้งชุดใช้เวลาสอบ 2 ชั่วโมง 10 นาที (<http://www.collegboard.com/>)

แบบทดสอบ SAT I ได้ปรับเนื้อหาจาก “ความถนัด” (Aptitude) เป็น “ความสามารถในการใช้เหตุผลสรุปนัยทั่วไป” (Generalized reasoning ability) และปัจจุบันเป็น “การคิดอย่างมีวิจารณญาณ” (Critical thinking) (Lawrence, Rigol, Van Essen, & Jackson, 2003) การปรับเปลี่ยนหลายต่อหลายครั้งนี้ ผู้สร้าง SAT ยังอ้างอยู่เช่นเดิมว่าเพื่อวัดความสามารถเชิงวิเคราะห์ทั่วๆ ไป ที่ต่างจากการวัดความรู้ในเนื้อหาวิชาเฉพาะใดๆ จึงใช้พยากรณ์ผลการเรียนในระดับอุดมศึกษาได้ (Atkinson and Geiser, 2009: 666)

แบบทดสอบ SAT ที่ปรับในปี 2005 ต้องใช้เวลาสอบมากกว่าเดิมประมาณ 1 ชั่วโมง เพราะมีการสอบเขียนเรียงความเพิ่มขึ้น และ ข้อสอบส่วนคณิตศาสตร์จะถามความสามารถที่สูงขึ้นกว่าที่เป็นเพียงใช้พีชคณิตเบื้องต้น ถึงแม้แบบทดสอบ SAT ล่าสุดจะมี 3 ตอนคือ การอ่านอย่าง

มีวิจารณ์ญาณ คณิตศาสตร์ และการเขียน ก็ยังคงพยากรณ์ผลการเรียนปี 1 ได้ไม่ดีขึ้น (Kobrin. et.al., 2008; Cornwell, Mustard & Van Parys, 2008) ดังนั้นปัญหาการใช้ SAT ยังไม่คลี่คลาย ในทางที่ดีขึ้น แต่กลับจะสร้างปัญหาในตัวเองมากขึ้นดังที่ Geiser (2009) กล่าวว่า “SAT เป็นแบบทดสอบที่ทำสงครามกับตัวเอง” (the new SAT appear to be “a test at war with itself”)

ทั้ง ๆ ที่แบบทดสอบ SAT ฉบับล่าสุดได้ปรับปรุงให้แตกต่างไปจากเดิมมากแล้วโดยมีความเป็นแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์มากขึ้น แต่ก็ยังเต็มไปด้วยการถามความสามารถทั่วไปในการคิดวิเคราะห์ ข้อสอบในส่วนภาษาและคณิตศาสตร์ยังเป็นข้อคำถามที่นักเรียนไม่ค่อยเคยพบเห็นในชั้นเรียนปกติ นั่นคือแบบทดสอบ SAT-R ยังคงไม่อิงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำให้หลายรัฐเช่น แคลิฟอร์เนีย ได้หันเหไปสนใจการประเมินอิงมาตรฐานการเรียนรู้ในระดับเกรด 12 แบบทดสอบอิงมาตรฐานการเรียนรู้เน้นต้องการให้การสอน การเรียนรู้และการประเมินผลมีความสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน ซึ่งสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับให้นักเรียนและโรงเรียนได้รู้จุดเด่น จุดด้อยของหลักสูตรที่สามารถนำไปปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนได้

การทดสอบผลสัมฤทธิ์

สหรัฐมีแบบทดสอบที่โด่งดังอีกฉบับคือ ACT (American College Testing) สร้างครั้งแรกโดย Lindquist ในปี 1959 จัดว่าเป็นแบบทดสอบคู่แข่งของ SAT แต่ ACT มีปรัชญาต่างจากการสอบ SAT ตรงที่ ACT เป็นการทดสอบสัมฤทธิ์ผล มีเนื้อหาแบ่งเป็น 4 ส่วนได้แก่ ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ การอ่านเกี่ยวกับสังคมศาสตร์ และการอ่านเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ แบบทดสอบ ACT ตั้งใจวัดผลสัมฤทธิ์ที่อิงหลักสูตรในโรงเรียน แม้จะได้รับการเสียดสีว่า จะวัดได้เพียง “ความจำแบบนกแก้วนกขุนทอง” แต่ Lindquist ชี้แจงว่าข้อสอบของเขามีความซับซ้อนและสามารถวัดทักษะการใช้เหตุผลของนักเรียนได้แม้ว่าเขาจะเชื่อว่าทักษะเหล่านั้นจะพัฒนาได้ในบริบทของหลักสูตรอยู่แล้ว

แบบทดสอบ ACT สร้างมาจากการสำรวจหลักสูตรที่โรงเรียนมัธยมในสหรัฐใช้ ไม่เกี่ยวข้องกับทักษะการสอบแต่เป็นการประเมินความรู้ในเนื้อหาตามหลักสูตร คะแนนสอบ ACT มีลักษณะการกระจายแบบโค้งระฆังคว่ำ เช่นเดียวกับ SAT แต่ ACT มีการแปลผลคะแนนเป็นช่วงคะแนนเทียบกับมาตรฐานโดยระบุว่าคะแนนระดับต่าง ๆ แสดงว่าผู้สอบมีความรู้และทักษะที่คาดหวังเพียงไร แต่การตีความนั้นก็เป็นเพียงการประมาณคร่าว ๆ ไม่ใช่ความรู้ที่นักเรียนรู้จริง ๆ

แบบทดสอบ ACT ไม่สามารถวัดเนื้อหาที่ลึกซึ้งและครอบคลุมได้เหมือนแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์อื่น ๆ เช่น SAT รายวิชา หรือการทดสอบโปรแกรมก้าวหน้า เช่น แบบทดสอบวิทยาศาสตร์ ใน ACT นี้มีเนื้อหาครอบคลุม ชีววิทยา เคมี ฟิสิกส์ และโลกอวกาศ ซึ่งวัดเนื้อหาความรู้แต่ละเรื่อง

- ◆ การรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาของสหรัฐอเมริกา ◆
บทเรียนที่ไทยจะเดินตาม กระโดดข้าม หรือ กระโดดค้ำถ่อ

ไม่มากนัก ถ้านักเรียนคนใดสามารถอ่านแผนภูมิหรือตารางในข้อสอบได้เร็วก็จะทำคะแนนในส่วนนี้ได้ดี ซึ่งไม่เหมือนแบบทดสอบ SAT วิชาวิทยาศาสตร์ หรือแบบทดสอบวิทยาศาสตร์ของการสอบโปรแกรมความก้าวหน้าที่วัดเนื้อหาวิทยาศาสตร์ที่เข้มข้น

แบบทดสอบ ACT และ SAT ได้รับการปรับปรุงเป็นระยะ ๆ โดยปรับในทางกลับกันทำให้ทั้ง SAT และ ACT มีลักษณะคล้ายกันมากขึ้น โดย ACT มีความคล้าย SAT ในลักษณะที่นักเรียนต้องมีทักษะในการจัดการเรื่องเวลา ในขณะที่ SAT ปรับข้อสอบคณิตศาสตร์ให้ถามเนื้อหาที่ตรงไปตรงมาและใช้ความรู้คณิตศาสตร์มากขึ้น ดัดข้อสอบอุปมาอุปมัยออก และทั้ง SAT และ ACT มีข้อสอบการเขียนเหมือนกัน (Atkinson and Geiser, 2009) จึงไม่เป็นที่แปลกใจว่าทำไมหลายมหาวิทยาลัยในสหรัฐจึงยินยอมให้ใช้คะแนนทั้งสองฉบับนี้แทนกันได้

ปัญหาพื้นฐานของแบบทดสอบ ACT หรือแบบทดสอบอื่นใดที่ตั้งใจจะให้แบบทดสอบมาตรฐานวัดผลสัมฤทธิ์ในระดับชาติของสหรัฐก็คือ การที่สหรัฐไม่มีมาตรฐานหลักสูตรระดับชาติ ซึ่งแบบทดสอบ ACT พยายามเอาชนะอุปสรรคนี้โดยการสำรวจหลักสูตรจากรัฐต่างๆ แต่การนำหลักสูตรมาเฉลี่ยย่อมไม่ได้สิ่งที่คาดหวังว่านักเรียนควรเรียนรู้อะไรจากหลักสูตรของรัฐใด เขตการศึกษาใด หรือโรงเรียนใด ดังนั้นแบบทดสอบ ACT จึงไม่ได้มีความสอดคล้องจริงระหว่างหลักสูตรและการประเมิน ทำให้สมาคมการวิจัยทางการศึกษาแห่งสหรัฐอเมริกาดำเนินการวิพากษ์แนวปฏิบัติของบางรัฐ เช่น Colorado, Illinois และ Michigan ที่บังคับให้นักเรียนเกรด 12 ทุกคนต้องสอบ ACT ไม่ว่านักเรียนคนใดจะมีความตั้งใจเรียนต่อระดับอุดมศึกษาหรือไม่ก็ตาม แต่เพราะโรงเรียนต้องการใช้ผลสอบ ACT เป็นตัวชี้วัดว่านักเรียนจะสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนได้หรือไม่

ปี 1999 สมาคมการวิจัยการศึกษาแห่งสหรัฐได้กล่าวว่า “แบบทดสอบเพื่อการรับเข้าอุดมศึกษาไม่ว่าจะวัดผลสัมฤทธิ์ หรือวัดความสามารถ ต่างก็ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับหลักสูตรการเรียนการสอนในโรงเรียน ดังนั้นจึงไม่เหมาะสมที่จะวัดการเปลี่ยนแปลงผลการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมต้น หรือมัธยมปลาย” และ Atkinson และ Geiser (2009) ยังกล่าวว่า การใช้ ACT เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ในระดับมัธยมปลาย ย่อมไม่เหมือนกับการใช้แบบทดสอบเพื่อประเมินความพร้อมในการเข้าเรียนระดับอุดมศึกษา

การประเมินผลสัมฤทธิ์เฉพาะวิชา

นอกจากจะใช้แบบทดสอบฉบับเดียวเพื่อทดสอบคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนอุดมศึกษาแล้วหลายมหาวิทยาลัยต้องการให้ผู้สมัครนำคะแนนสอบผลสัมฤทธิ์วิชาต่างๆ มาแสดงด้วย ที่นิยมใช้คือคะแนนจากแบบทดสอบ SAT รายวิชา และแบบทดสอบรายวิชาในการสอบโปรแกรมความก้าวหน้า (Advanced Placement Program: AP)

แบบทดสอบ SAT รายวิชา เริ่มพัฒนาตั้งแต่ปี 1930 คณะกรรมการวิทยาลัยได้สร้างข้อสอบเลือกตอบในวิชาต่าง ๆ เพื่อใช้แทนแบบทดสอบเดิมที่เป็นแบบการเขียนและต่อมาได้พัฒนาเป็นแบบทดสอบ SAT II และได้กลายเป็นแบบทดสอบ SAT รายวิชาซึ่งปัจจุบันมี 20 รายวิชา ในปี 1955 คณะกรรมการวิทยาลัยได้จัดให้มีหลักสูตรการเรียนขั้นก้าวหน้าในระดับมัธยมปลายทำให้ต้องมีการสอบเพื่อจัดตำแหน่งนักเรียนในระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยหลายแห่งจึงใช้คะแนนสอบ AP วิชาต่าง ๆ มากำหนดหน่วยกิต ว่านักศึกษาคนใดจะได้รับการยกเว้นการเรียนวิชาพื้นฐานบางวิชาได้ และสามารถเรียนวิชาที่มุ่งตรงต่อวิชาเอกของตนได้ทันที เมื่อเวลาผ่านไป การสอบรายวิชาต่าง ๆ ในโปรแกรม AP ซึ่งมีมากกว่า 30 วิชาได้มีบทบาทในการรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษามากกว่าที่จะมีบทบาทในการจัดตำแหน่ง

ในบรรดาแบบทดสอบระดับชาติที่ใช้เพื่อการรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษา ปัจจุบันแบบทดสอบ SAT รายวิชาและแบบทดสอบ AP เป็นตัวอย่างการทดสอบผลสัมฤทธิ์ที่ดีที่สุดแบบทดสอบ SAT รายวิชาเป็นข้อสอบเลือกตอบ เขียนคำตอบ และข้อสอบอัตนัย นักเรียนนิยมสอบหลังจากเรียนวิชานั้น ๆ จบแล้ว การเตรียมตัวสอบจึงต้องตั้งใจเรียนรายวิชานั้น ๆ โรงเรียนกวดวิชาเองก็ใช้การสอนเนื้อหาอย่างเข้มข้น

ที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย (University of California : UC) กำหนดให้ผู้สมัครเข้าเรียนต้องแสดงผลการสอบ 3 รายวิชา ได้แก่ SAT คณิตศาสตร์ SAT การเขียน (ใช้ถึงปี 2005) ส่วนวิชาที่ 3 ให้นักเรียนเลือกเองว่าจะเอาคะแนนวิชาใดมายื่น ทำให้เพิ่มโอกาสให้นักเรียนได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยถึงแม้การให้นักเรียนเลือกวิชาสอบได้ 1 วิชา อาจจะผิดหลักการเพราะ SAT หรือ ACT เป็นเหมือนสายวัดระดับชาติ (national yardsticks) ในการวัดความพร้อมการเข้าเรียนมหาวิทยาลัย แต่ความผิดปกตินี้ที่แท้จริงน่าจะเป็นการให้นักเรียนทุกคนสอบแบบทดสอบฉบับเดียว หรือการมีแบบทดสอบฉบับเดียวที่จะเหมาะกับเด็กทุกคน

มีงานวิจัยบ่งชี้ว่า การคัดเลือกโดยใช้คะแนน SAT รายวิชา 3 วิชาซึ่งรวมที่นักเรียนเลือกได้ 1 วิชา สามารถทำนายผลการเรียนในมหาวิทยาลัยได้ดีกว่าการประเมินระดับชาติฉบับใด ๆ ถึงแม้คะแนนจากแบบทดสอบทุก ๆ ฉบับมีแนวโน้มจะสัมพันธ์กันและมีความแตกต่างในการพยากรณ์ค่อนข้างน้อย

การศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย ปี 1996 และปี 2001 กับนักศึกษา 125,000 คน พบว่าคะแนนรวม SAT 3 รายวิชา ได้แก่ SAT I การเขียน SAT II คณิตศาสตร์ และ SAT II วิชาที่นักเรียนเลือกเองสามารถพยากรณ์ความสำเร็จในการเรียนอุดมศึกษาได้ดีกว่า SAT I หรือ ACT ในทุกวิชาเขตและทุกสาขาวิชา แบบทดสอบ SAT II รายวิชาที่นักเรียนเลือกเองมีอำนาจการ

- ◆ การรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาของสหรัฐอเมริกา ◆
บทเรียนที่ไทยจะเดินตาม กระโดดข้าม หรือ กระโดดค้ำถ่อ

พยากรณ์เป็นรองจาก SAT I การเขียนเท่านั้น (Geiser, 2002) และคะแนนสอบ AP เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีกว่า SAT II วิชาเลือก โดยคะแนนสอบ AP เป็นตัวพยากรณ์ความสำเร็จการเรียนอุดมศึกษาได้ดีเป็นรองจาก GPA โรงเรียน

ความตระหนักว่าการสอบรายวิชามีคุณค่าในการพิจารณาการรับเข้าเรียนมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้สมาคมแห่งชาติเพื่อการรับเข้าเรียนอุดมศึกษาเรียกร้องให้วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทบทวนการใช้คะแนน SAT และ ACT และให้ขยายผลการใช้แบบทดสอบรายวิชาให้มากขึ้น แต่การขยายผลการใช้แบบทดสอบรายวิชาเป็นประเด็นที่น่ากังวลว่าจะเป็นการคุกคามต่อชนกลุ่มน้อย ผู้มีรายได้น้อย ตลอดจนนักเรียนจากโรงเรียนที่มีหลักสูตรไม่เข้มข้น (Atkinson & Geiser, 2009)

ปัจจุบันการสอบรายวิชาต่าง ๆ ยังมีการนำไปใช้เฉพาะวิทยาลัย/มหาวิทยาลัยชั้นนำเพียงไม่กี่แห่ง ซึ่งเป็นที่น่ากังวลว่า นักเรียนในโรงเรียนที่ด้อยจะทำแบบทดสอบที่ไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับหลักสูตรได้น้อย แต่ความกังวลดังกล่าวไม่ปรากฏที่ UC เมื่อ UC ทำโครงการแผนรับร้อยละ 4 ในปี 2001 ทำให้ขยายโอกาสให้นักเรียนหัวกะทิของโรงเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ และพบว่าจำนวนนักเรียนจากโรงเรียนเหล่านี้มาสอบ SAT ทั้ง 3 รายวิชาแบบก้าวกระโดด อีกทั้งยังพบว่า นักเรียนที่มาจากชนกลุ่มน้อยและผู้ปกครองรายได้น้อย ได้คะแนนดีเท่า ๆ กับหรือดีกว่าการทำคะแนน SAT I ฉบับเหตุผล หรือ ACT และคะแนน SAT II รายวิชาไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กับสถานะทางเศรษฐกิจสังคมของนักเรียนเท่ากับ SAT I หรือ ACT ที่น่าสนใจคือ SAT II วิชาเลือกสัมพันธ์กับเศรษฐกิจสังคมของนักเรียนน้อยที่สุด ในขณะที่เป็นตัวชี้วัดผลการเรียนในมหาวิทยาลัยได้ดี (Geiser, 2002)

SAT รายวิชาและการสอบ AP มีข้อจำกัดตรงที่การรายงานคะแนนเป็นแบบอิงกลุ่ม แม้ว่าวิทยาลัยต้องการให้เป็นการทดสอบสมรรถภาพ จึงเป็นเรื่องแปลกที่ตั้งใจให้แบบทดสอบ AP ประเมินผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตร แต่กลับไม่ตีความคะแนนเป็นแบบอิงเกณฑ์

แบบทดสอบ SAT รายวิชาไม่ยึดติดโดยตรงกับแนวทางการสอบใดหรือหลักสูตรใดโดยเฉพาะ แต่ออกแบบเพื่อประเมินความรู้แกนกลางร่วมในทุกหลักสูตรเพื่อให้ครอบคลุมความหลากหลายของภูมิหลังทางวิชาการของนักเรียน แต่ก็มีเฉพาะเจาะจงเพียงพอต่อการวัดความเชี่ยวชาญในเนื้อหาวิชาที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนในอุดมศึกษา (College Board, 2009) จึงเหมาะที่จะใช้ในการรับเข้า

การทดสอบผลสัมฤทธิ์อิงมาตรฐาน

การประเมินอิงมาตรฐานได้พัฒนาขึ้นในระดับโรงเรียนในหลายรัฐ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการเคลื่อนไหวกำหนดมาตรฐานให้ชัดเจนว่านักเรียนได้รับการคาดหวังให้เรียนรู้อะไร ครูต้องสอนให้ได้ผลตามมาตรฐานกำหนด และประเมินผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนเทียบกับมาตรฐานเหล่านั้น โรงเรียนมีความก้าวหน้าในเรื่องมาตรฐานการเรียนรู้ก่อนวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย ในรายงานของคณะกรรมการสมาคมแห่งชาติ เพื่อการแนะแนวการรับเข้าวิทยาลัยได้เสนอแนะว่า ควรนำการประเมินอิงมาตรฐานมาใช้ในการรับเข้าเรียนมหาวิทยาลัย

ในอุดมคติ ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่จบหลักสูตรหรือการสอบออก ควรทำหน้าที่ 2 ประการพร้อมกันคือ ทั้งวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนและวัดความพร้อมในการเข้าเรียนระดับอุดมศึกษา ซึ่งอุปสรรคจะตกกับนักศึกษาและปริมาณแบบทดสอบควรลดลง เกณฑ์การรับเข้ามหาวิทยาลัยควรอิงโดยตรงกับหลักสูตรมัธยมศึกษา และนักเรียนควรได้รับข้อมูลที่ชัดเจนถึงความรู้ความสามารถของตน ดังนั้นการทำงานหนักและการตั้งใจเรียนอย่างจริงจังในรายวิชาต่างๆ ในระดับมัธยม จึงเป็นเส้นทางที่มั่นใจได้แน่นอนว่านักเรียนจะได้เรียนระดับมหาวิทยาลัย

ในปี 1997 คณะกรรมการการศึกษาของรัฐแคลิฟอร์เนียได้ทดลองสร้างมาตรฐานหลักสูตรให้โรงเรียนทุกแห่งใช้ และแบบทดสอบทุกฉบับของรัฐต้องวัดโดยอิงมาตรฐานนั้นๆ ดังตัวอย่างแบบทดสอบที่ชื่อว่า The Golden State Examinations (GSEs) สร้างเมื่อปี 1983 ใช้ประเมินผลสัมฤทธิ์ในวิชาหลักของเกรด 7 ถึงเกรด 12 รวม 13 วิชา ออกข้อสอบโดยยึดมาตรฐานหลักสูตร มีทั้งแบบเลือกตอบและเขียนตอบ การสอบวิทยาศาสตร์ มีการทดสอบภาคปฏิบัติในห้องทดลองด้วยการสอบใช้อาสาสัมคร และจะให้ผลการประเมินเพื่อเป็นเกียรติ เช่น ได้เป็นนักเรียนเหรียญทองระดับรัฐ และมีประโยชน์ในการรับเข้าเรียนมหาวิทยาลัย รวมทั้งการได้รับทุนเล่าเรียน

ในระดับชาติยังมีความพยายามในการพัฒนามาตรฐานความพร้อมในการเรียนอุดมศึกษา คือ “มาตรฐานความสำเร็จ” มาตรฐานเหล่านี้ครอบคลุมความสามารถภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ สังคมศาสตร์ ภาษาที่สองและศิลปะ ผลการทดลองสอบ 66 ครั้งใน 20 รัฐ พบความสัมพันธ์ที่ไม่คงเส้นคงวาระหว่างความรู้ และทักษะที่จำเป็นสำหรับการเรียนวิทยาลัย (Brown and Conley, 2007)

การพยากรณ์ก่อนเข้าสู่อาชีพได้ปรับเปลี่ยนแนวคิดมาที่ละเล็กละน้อย ตั้งแต่ปรัชญาของ Lindquist ที่เห็นตรงข้ามกับการทดสอบ SAT หรือการใช้ ACT การปรับความสนใจมาเป็นการทดสอบรายวิชาในมหาวิทยาลัยชั้นนำ การทดสอบอิงมาตรฐานในระดับโรงเรียนและความพยายามที่แม้จะไม่ประสบความสำเร็จ แต่ทุกประเด็นชี้ไปในทิศทางให้ประเมินผลสัมฤทธิ์ และอิงความรอบรู้ตามหลักสูตรเสมือนเป็นหลักการสำหรับการทดสอบเพื่อการรับเข้าเรียนอุดมศึกษา

การพยากรณ์ผลการเรียนระดับอุดมศึกษา

หลายสิบปีที่มีการศึกษาความตรงเชิงพยากรณ์ พบว่าสมการพยากรณ์ที่ดีที่สุด (ใช้ GPA จากโรงเรียน คะแนนทางวิชาการอื่น ๆ และปัจจัยทางเศรษฐกิจสังคม) ยังคงอธิบายความแปรปรวนของ GPA ในมหาวิทยาลัย ได้ร้อยละ 25–30 หมายความว่ายังมีความแปรปรวนที่อธิบายไม่ได้ อีกร้อยละ 70–75 ทั้งนี้เพราะมีปัจจัยอีกมากมายหลังจากการได้เข้าเรียนที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนมหาวิทยาลัย เช่น การสนับสนุนจากสังคม เงินทุน การเข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาการในมหาวิทยาลัย

แบบทดสอบหลัก ๆ ในระดับชาติที่ใช้พยากรณ์ความสำเร็จในการเรียนอุดมศึกษาได้ผลแตกต่างกันน้อยมาก แม้ว่า SAT ที่ปรับใหม่ ACT SAT รายวิชา และการสอบวิชาเฉพาะ (AP) ซึ่งแตกต่างกันที่รูปแบบ เนื้อหา และด้านอื่น ๆ แต่มีแนวโน้มว่ามีความสัมพันธ์กันสูง จึงใช้พยากรณ์แทนกันได้ แบบทดสอบ AP มีความตรงเชิงพยากรณ์ดีกว่าฉบับอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ความแตกต่างทางสถิตินี้เล็กน้อยเกินกว่าจะมีนัยสำคัญในทางปฏิบัติหรือจะชี้ นำให้มีการใช้แบบทดสอบฉบับนั้นและไม่ควรใช้ฉบับอื่น ๆ

ในทางตรงข้ามกับการพยากรณ์ แนวคิดการวัดผลสัมฤทธิ์มีหลักการที่ดีสำหรับการทดสอบเพื่อการรับเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาที่ Atkinson & Geiser (2009) เสนอแนะว่าควรให้ความสนใจและทำให้การทดสอบมีคุณลักษณะที่ดี 6 ประการได้แก่

1. แบบทดสอบเพื่อการรับเข้า ควรเป็นการวัดแบบอิงเกณฑ์มากกว่าอิงกลุ่ม โดยพิจารณาว่าผู้สมัครรายใดมีความรอบรู้เพียงพอที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนระดับอุดมศึกษาหรือไม่ ไม่ใช่รู้ว่ามีความรู้ดีกว่าคนอื่นหรือไม่
2. แบบทดสอบเพื่อการรับเข้าควรมีประโยชน์ในเชิงวินิจฉัย นั่นคือแทนที่จะรายงานผลการสอบว่าได้ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ที่เท่าไร ควรให้สารสนเทศแก่ผู้เข้าสอบว่าเขากำลังในเรื่องใด และด้อยในเรื่องใด รวมทั้งควรศึกษาเพิ่มเติมเรื่องใด
3. การสอบเพื่อรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาไม่ควรสนใจเฉพาะความตรงเชิงพยากรณ์ แต่ควรแสดงความตรงเชิงประจักษ์ด้วย ทั้งนี้ควรแสดงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทักษะที่ทำการทดสอบ รวมทั้งศักยภาพที่จำเป็นในการเรียนอุดมศึกษาอย่างโปร่งใส
4. แบบทดสอบเพื่อรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาควรวินิจฉัยหลักสูตรมัธยมในโรงเรียนหรือควรเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับเอกสารการเรียนการสอนที่นักเรียนใช้ในโรงเรียนให้มากที่สุด เพื่อเสริมแรงให้การเรียนการสอนนั้นเป็นหลักสูตรการเตรียมตัวเพื่อชีวิตในมหาวิทยาลัย
5. ควรลดความจำเป็นในการเตรียมตัวเพื่อสอบ ถึงแม้บริการกวดวิชาจะไม่มีทางหมดไปจากโลก แบบทดสอบเพื่อการรับเข้าควรออกแบบเพื่อเป็นการเอื้อให้ผู้รอบรู้เนื้อหาตามหลักสูตรได้

คะแนนมากกว่าผู้มีทักษะในการทำข้อสอบ ดังนั้น การเตรียมตัวสอบที่ดีที่สุด คือ การเรียนการสอนในชั้นเรียนตามปกติ

6. สุดท้ายและสำคัญที่สุด คือ การทดสอบเพื่อการรับเข้าควรส่งสัญญาณให้นักเรียนทราบว่าการตั้งใจเรียนและความรอบรู้ในเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรโรงเรียนมัธยมเป็นเส้นทางที่มุ่งตรงสู่มหาวิทยาลัย

ปัญหาและผลกระทบสืบเนื่อง

การประเมินอิงกลุ่มเป็นการแข่งขันแบบไม่มีจุดจบ เพราะการแข่งขันเพื่อที่นั่งที่มีจำกัด โดยเฉพาะในมหาวิทยาลัยชั้นนำเป็นแรงขับให้คะแนนสอบ SAT สูงขึ้นเรื่อยๆ คะแนนเฉลี่ยของผู้เข้าได้ในปัจจุบันจะสูงกว่าปีก่อนๆ อยู่เสมอ คะแนนสอบที่สูงขึ้นไม่รู้จบเช่นนี้เป็นภัยคุกคามต่อผู้สมัครที่ด้อยโอกาสและผู้มีรายได้น้อย ถึงแม้นักเรียนคนนั้นจะสัมฤทธิ์ผลถึงระดับที่ได้เข้าเรียนแล้วเมื่อเทียบกับมาตรฐาน แต่ทว่าคะแนนยังถูกทิ้งห่างผู้สมัครคนอื่น ๆ ทำให้เขาไม่ใช่ผู้ชนะ “การเหยียดผู้ชนะ” เป็นการยากที่มหาวิทยาลัยจะขยายโอกาสไปยังผู้ที่ควรได้รับประโยชน์ในการเข้าเรียนอุดมศึกษา การใช้คะแนนสอบแยกแยะคนก่อนเข้าสู่สถาบันอุดมศึกษาชั้นนำไม่กี่แห่ง ขยายตัวออกไปเรื่อยๆ โดยส่งสัญญาณอันสับสนไปยังวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยอื่นๆ รวมทั้งโรงเรียนด้วย

การทดสอบอิงเกณฑ์เป็นปรัชญาที่ยู่ยากต่อแนวทางการรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษา เนื่องจากเป้าหมายการทดสอบอิงเกณฑ์คือการรับรองความรู้ของนักเรียนว่า มีความพร้อมที่จะเรียนระดับอุดมศึกษาได้ ดังนั้น เมื่อตัดสินนักเรียนเทียบกับมาตรฐานแล้วย่อมเกิดปัญหา 2 ประการ ประการแรกคือมีที่นั่งที่มหาวิทยาลัยสามารถรับได้มากเพียงใดหรือผู้สมัครที่สมควรได้รับประโยชน์และประสบความสำเร็จในการเรียนระดับอุดมศึกษาเกินกว่าจำนวนที่นั่งที่สามารถรับได้เพียงใด ประการที่สอง ควรจะมีเกณฑ์การรับเข้าอื่นใดที่ควรใช้อีกบ้าง นอกเหนือจากคะแนนสอบ อาทิ ทักษะและความสามารถพิเศษ ความเป็นผู้นำ การบริการชุมชน โอกาสการได้เรียน ความเสียเปรียบทางเศรษฐกิจ และความหลากหลายทางสังคมและวัฒนธรรม ที่มีความสำคัญต่อการคัดเลือกผู้สมัครผ่านเกณฑ์คะแนนสอบจำนวนมากให้เหลือน้อยลง

ถึงแม้เป็นการยากที่จะหาแบบทดสอบเพื่อการรับเข้าฉบับใดสอดคล้องกับหลักการที่กล่าวมาทั้งหมด แต่คาดว่าความคิดเหล่านี้จะผลักดันให้มีแบบทดสอบหรือชุดของแบบทดสอบที่มีส่วนนำความคิดดีๆ ไปปรับใช้ 20 ปี ที่ผ่านมา บทความของ James Crouse และ Dale Trusheim (1988) ได้โต้แย้งเชิงเชิงขู่ว่าการทดสอบในอนาคตควรสอบผลสัมฤทธิ์ เพื่อรับรองความรู้ในวิชาที่เตรียมพร้อมเพื่อการเรียนระดับอุดมศึกษา เสริมสร้างแรงจูงใจให้โรงเรียนพัฒนาการศึกษา และส่งเสริมให้มีความหลากหลายในการสอบเพื่อการรับเข้า สิ่งใหม่สำหรับวันนี้คือ การโต้แย้งแสดงความเห็นเกี่ยวกับการสอบเข้าเรียนมหาวิทยาลัยเป็นประเด็นเปิดที่มีคนสนใจอย่างกว้างขวาง

เหตุการณ์สำคัญที่สหรัฐอเมริกาย้อนกลับมาเห็นคุณค่าการทดสอบผลสัมฤทธิ์

1. ผลการวิจัยหลายชิ้นพบในทำนองเดียวกันว่า ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนอุดมศึกษาได้แก่ 1) รายได้ครอบครัว 2) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง 3) เพศ 4) เชื้อชาติ 5) ประสบการณ์การใช้เครื่องคิดเลข 6) การเตรียมพร้อมทางวิชาการ 7) จำนวนครั้งในการสอบ 8) ประสบการณ์การสอบ SAT เบื้องต้น โดยในด้านรายได้ครอบครัวพบว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวรายได้ต่ำกว่า \$10,000 ได้คะแนนเฉลี่ย 806 คะแนน รายได้ \$ 40,000-50,000 ได้คะแนนเฉลี่ย 962 คะแนน รายได้มากกว่า \$ 100,000 ได้คะแนนเฉลี่ย 1,069 คะแนน เป็นต้น ในด้านระดับการศึกษาของผู้ปกครอง พบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา ได้คะแนนเฉลี่ย 916 คะแนน นักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาเทียบเท่าอนุปริญญา ได้คะแนนเฉลี่ย 940 คะแนน นักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับปริญญาตรี ได้คะแนนเฉลี่ย 1,017 คะแนน และนักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี ได้คะแนนเฉลี่ย 1,066 คะแนน ในด้านเพศ พบว่า นักเรียนชายได้คะแนนเฉลี่ย 998 คะแนน ในขณะที่นักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ย 957 คะแนน ในด้านเชื้อชาติ พบว่า นักเรียนเชื้อชาติออฟริกัน/ผิวดำ ได้คะแนนเฉลี่ย 853 คะแนน นักเรียนเชื้อชาติเม็กซิกันได้คะแนนเฉลี่ย 939 คะแนน นักเรียนเชื้อชาติอเมริกันพื้นเมืองได้คะแนนเฉลี่ย 960 คะแนน นักเรียนเชื้อชาติอาเซียน ได้คะแนนเฉลี่ย 1,017 คะแนน และนักเรียนอเมริกันผิวขาว ได้คะแนนเฉลี่ย 1,029 คะแนน เป็นต้น ในด้านประสบการณ์การใช้เครื่องคิดเลข พบว่า นักเรียนที่ใช้ 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ จะได้คะแนนเฉลี่ย 932 คะแนน ในขณะที่นักเรียนที่ใช้เกือบทุกวัน จะได้คะแนนเฉลี่ย 1,004 คะแนน ในด้านการเตรียมพร้อมทางวิชาการ พบว่า นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษ 4 ปี (ภาคบังคับ) ได้คะแนนเฉลี่ย 976 คะแนน นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษมากกว่า 4 ปีได้คะแนนเฉลี่ย 1,014 คะแนน และนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเกียรตินิยมได้คะแนนเฉลี่ย 1,117 คะแนน เป็นต้น ในด้านจำนวนครั้งในการสอบ พบว่า นักเรียนที่ไม่เคยสอบเลยได้คะแนนเฉลี่ย 873 คะแนน นักเรียนที่เคยสอบ PSAT 1 ครั้งได้คะแนนเฉลี่ย 954 คะแนน นักเรียนที่เคยสอบ PSAT 2 ครั้งได้คะแนนเฉลี่ย 1,052 คะแนน เป็นต้น จากสถิติเหล่านี้สะท้อนว่าการสอบ SAT หรือความถนัดไม่เป็นธรรมกับนักเรียนด้อยโอกาส ที่มีเชื้อชาติและวัฒนธรรมต่างจากชาวอเมริกันผิวขาว และผู้ปกครองยากจน (Cox, 2003)

2. ปาฐกถาของ Atkinson ต่อที่ประชุมสภาการศึกษาอเมริกันประจำปี เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2001 ได้สร้างความสั่นคลอนสถานภาพการทดสอบ SAT อย่างมาก เป็นข่าวคราวที่ได้รับความผิดบ้างถูกบ้างทางหน้าหนังสือพิมพ์ ทำให้กลายเป็นประเด็นเปิดกว้างสู่เวทีสาธารณะอย่างต่อเนื่อง การปาฐกถาครั้งนั้น เขาเสนอให้งดใช้คะแนน SAT เป็นข้อบังคับที่ผู้สมัครต้องนำมายื่นต่อหน่วยรับเข้าของมหาวิทยาลัย ทำให้หนังสือพิมพ์ตีความว่า เขาไม่เห็นด้วยกับ SAT รวมทั้งไม่เห็นด้วยกับการทดสอบมาตรฐาน แต่ที่จริงเขาสันนิษฐานให้มีการใช้แบบทดสอบมาตรฐาน เพราะเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนมาจากครูต่างกัน โรงเรียนต่างกัน การทดสอบมาตรฐานจะช่วยให้วัดผลสัมฤทธิ์ของ

นักเรียนที่เป็นอิสระจากเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียน แต่ต้องการให้พิถีพิถันเป็นพิเศษในการเลือกที่จะใช้แบบทดสอบมาตรฐานฉบับใด และหมายถึงไม่บังคับใช้คะแนน SAT แต่ให้ใช้คะแนนอื่น ๆ แทนได้ด้วย โดยเสนอให้พิจารณาใช้แบบทดสอบ SAT รายวิชาต่าง ๆ หรือ แบบทดสอบวิชาเฉพาะอื่น ๆ ที่อิงหลักสูตรจนกว่าจะมีการพัฒนาแบบทดสอบที่เหมาะสมกว่า นอกจากนี้ เขายังต้องการให้กระบวนการรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษา ทุกวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียโดยการใช้สูตรสำเร็จที่เป็นเชิงปริมาณ แต่ให้ประเมินผู้สมัครแบบรอบด้าน

Atkinson กล่าวว่าในสังคมประชาธิปไตยการรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาควรตั้งอยู่บนหลักการสำคัญ 3 ประการ คือ 1) ควรตัดสินนักเรียนจากผลสัมฤทธิ์ที่แท้จริงไม่ใช่ความถนัดที่นิยามไม่ชัดเจนว่าหมายถึงความสามารถอะไร 2) แบบทดสอบมาตรฐานควรมีความสัมพันธ์กับวิชาใด ๆ ที่สอนในโรงเรียนเพื่อที่นักเรียนจะได้ใช้ผลสอบประเมินความรู้ในวิชาเหล่านั้น 3) มหาวิทยาลัยในสหรัฐควรใช้กระบวนการรับเข้าที่ พิจารณาผู้สมัครให้ครอบคลุมความซับซ้อนของนักเรียนเป็นรายบุคคลเพื่อให้แน่ใจว่าแบบทดสอบมาตรฐานถูกนำมาใช้อย่างเหมาะสม

เขายังแสดงความเห็นต่อว่ามหาวิทยาลัยทุกแห่งต่างก็มีอิทธิพลต่อสิ่งที่โรงเรียนมัธยมจะสอน และสิ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้ จึงควรใช้อิทธิพลนี้เสริมแรงให้เกิดความพยายามระดับชาติเพื่อพัฒนาความสามารถของโรงเรียนรัฐบาล ความพยายามที่ปฏิรูปนี้จะต้องยึดหลักการ 3 ประการคือ 1) ต้องกำหนดมาตรฐานหลักสูตรให้ชัดเจน 2) นักเรียนจะต้องได้รับการจัดการเรียนรู้ให้ถึงมาตรฐาน และ 3) ต้องมีแบบทดสอบมาตรฐานที่ประเมินได้ว่านักเรียนมีความสามารถเป็นไปตามมาตรฐานหรือไม่

3. หนังสือที่ชื่อว่า จ้าวแห่งแบบทดสอบ : ประวัติศาสตร์ลับของระบบการสอบแข่งขันในอเมริกา (The Big Test : The Secret History of the American Meritocracy) ที่เขียนโดย Lemann (1999) ได้เปิดเผยให้ผู้คนสนใจกระบวนการรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาอย่างกว้างขวาง Lemann ได้วิพากษ์ประวัติศาสตร์ของ SAT ที่ไม่เคยมีใครบอกกล่าวไว้ ณ ที่ใด ทั้ง ๆ ที่แบบทดสอบ SAT เป็นเครื่องมือสำคัญที่กำหนดชะตาชีวิตผู้คนในระบบสอบแข่งขันด้วยความเป็นธรรมของสังคมอเมริกันมาตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2

บุคคลสำคัญ 2 คนที่เป็นผู้ผลักดันให้เกิดแบบทดสอบ SAT คือ Conant ซึ่งเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัย Harvard (1933-1953) และ Chauncey ซึ่งเป็นผู้อำนวยการสร้างแบบทดสอบ Conant ไม่เห็นด้วยที่ชนชั้นนำกลุ่มเล็ก ๆ มีอิทธิพลเหนือมหาวิทยาลัยและสังคมอเมริกันในขณะนั้น ในลักษณะที่ลูกหลานของคนกลุ่มนี้จะได้รับมรดกสืบทอดเป็นสิทธิพิเศษเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ในขณะที่ประธานาธิบดี Jefferson และอธิการบดี Conant เห็นสอดคล้องกันว่าการคัดเลือกคนเข้าเรียนมหาวิทยาลัยควรพิจารณาความสามารถพื้นฐานที่ติดตัว นั่นคือเขาต้องการสร้างระบบขุนนางตามธรรมชาติที่มาจากความดี และความสามารถเฉพาะตัว ซึ่งต้องคัดเลือกมาจากทุกชนชั้นในสังคม

- ◆ การรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาของสหรัฐอเมริกา ◆
บทเรียนที่ไทยจะเดินตาม กระโดดข้าม หรือ กระโดดค้ำถ่อ

เพื่อให้ได้รับโอกาสฝึกอบรมในสถาบันอุดมศึกษาและออกไปรับใช้สังคม

แบบทดสอบ SAT จึงเกิดขึ้นเพื่อคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษา ทำให้นักเรียนที่เตรียมตัวเป็นพิเศษจากโรงเรียนเอกชนได้รับคัดเลือกเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยชั้นนำ และพบว่าผู้ได้เข้าเรียนประสบความสำเร็จสูง จึงเป็นตัวผลักดันให้มีการขยายผลการใช้แบบทดสอบความถนัดไปทุกมหาวิทยาลัยชั้นนำ และ SAT ยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้ได้รับคะแนนสูง ๆ จะได้รับสิ่งตอบแทนในรูปวัตถุอื่น ๆ ตลอดเวลาที่อยู่ในวิชาชีพนั้น ๆ ดังนั้นการใช้ SAT ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างกลุ่มชนชั้นนำได้ และกลุ่มชนชั้นนำเหล่านี้ยังต้องการส่งผ่านสิทธิต่าง ๆ ที่ตนได้รับสู่ลูกหลานของตนต่อไป

ระบบการสอบแข่งขันเพื่อความเป็นธรรมนี้ทำให้แบบทดสอบ SAT กลายเป็นกฎทองในการจัดวางบุคคลตามผลการสอบ หลายมหาวิทยาลัยเห็นดีเห็นงามตาม Chauncey ผู้ซึ่งคลั่งใคล้ในศาสตร์การทดสอบ ด้วยทักษะและบุคลิกภาพเฉพาะตัวของเขา ทำให้กิจการของ ETS ขยายตัวอย่างรวดเร็วในช่วง 20 ปีแรก ความดีของ SAT คือสามารถจัดลำดับบุคคลได้อย่างมีเหตุผลและสามารถชี้หน้าได้ว่าใครควรมีบทบาทอะไรที่เหมาะสมกับความสามารถของตน แต่ข้อด้อยของ SAT ประการหนึ่งคือ SAT เน้นการวัดที่แคบคล้ายเขาวนปัญญา

ความสำเร็จของสถาบันบริการการทดสอบทางการศึกษา (Educational Testing Service: ETS) คือ การที่ SAT เป็นแบบทดสอบหนึ่งเดียวที่คนรู้จัก และ ETS มีความได้เปรียบคู่แข่งทางการทดสอบ เพราะได้รับการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยชั้นนำ ETS ดำเนินการไปด้วยความเชี่ยวชาญของ Chauncey ที่สามารถเบี่ยงเบนการถูกวิพากษ์เรื่องความเที่ยงและความตรงของ SAT (อำนาจการพยากรณ์ของผลการเรียนในวิทยาลัยหลังการทดสอบ 6 เดือน) ทำให้ ETS รอดพ้นการขูดคูดความลับจากสายตาคูคนภายนอก เพราะ SAT เป็นมาตรฐานวัดมาตรฐานในการรับเข้าเรียนอุดมศึกษาทั่วประเทศ และ ETS มีสถานภาพเป็นองค์กรทดสอบที่ผูกขาดแต่เพียงผู้เดียว ทั้ง ๆ ที่ค่าใช้จ่ายเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเจริญเติบโตและการคงอยู่ของ SAT ซึ่งเป็นธุรกิจที่แพงและต้องการทางเลือกอื่น แต่การคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนอุดมศึกษาได้ผลก็เพราะค่าใช้จ่ายไปให้นักเรียน

ความไม่สมเหตุสมผลเกิดจากการนำความสามารถแคบ ๆ ที่ SAT วัดมาใช้เป็นเกณฑ์เดียวในการจำแนกความสามารถของผู้สมัครเข้าเรียนระดับอุดมศึกษา และยังใช้คะแนน SAT กับเรื่องอื่น ๆ ในชีวิตอีก เช่น การสมัครงาน การได้รับทุนการศึกษา โดยไม่ได้พิจารณาหรือคำนึงถึงคุณลักษณะอื่น ๆ ที่จำเป็นด้วย อาทิ การเป็นคนสู้งาน ความคิดสร้างสรรค์ ความเมตตากรุณา รวมถึงความเสียเปรียบ ในโอกาสทางการศึกษา เป็นต้น

จากบทเรียนของสหรัฐอเมริกาสามารถเปรียบเทียบความเหมือนความต่างของการรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษากับของไทยได้ดังนี้

การเปรียบเทียบการรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยและอเมริกา

ประเด็น	ประเทศไทย	ประเทศอเมริกา
หลักสูตร	มีหลักสูตรรอกวางของชาติ การสอบคัดเลือกจึงใช้ข้อสอบร่วมกันได้ทั่วประเทศ	ไม่มีหลักสูตรรอกวางของชาติ หลักสูตรแตกต่างกันในแต่ละรัฐ แต่ละมหาวิทยาลัยจึงคัดเลือกนักศึกษาด้วยเกณฑ์ของตนเอง
ความเชื่อ	-โรงเรียนแต่ละแห่งมีคุณภาพต่างกัน นักเรียนจากโรงเรียนด้อยโอกาสหรือโรงเรียนขนาดเล็กอาจส่งผลให้นักเรียนมีคุณภาพไม่ทัดเทียมกัน -การกระจายอำนาจให้โรงเรียนประเมินผลทำให้เกรดเฉลี่ยสะสมจากต่างโรงเรียนมีมาตรฐานต่างกัน	-นักเรียนที่เรียนหลักสูตรต่างกันย่อมทำให้นักเรียนมีคุณภาพแตกต่างกัน -เกรดเฉลี่ยของนักเรียนต่างโรงเรียนหรือต่างรัฐไม่สามารถเทียบเคียงกัน
นโยบาย	สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาต้องการให้มหาวิทยาลัยรับส่วนกลางครึ่งหนึ่งและรับตรงอีกครึ่งหนึ่ง	ไม่มีนโยบายจากรัฐบาลกลาง มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งต่างคนต่างรับ มีอิสระในการกำหนดเกณฑ์การรับและปริมาณที่รับ
องค์ประกอบ	ก่อนปี 2543 -ใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วิชาหลักและวิชาเฉพาะสาขา ปี 2543-2548 -ใช้เกรดเฉลี่ยสะสมมัธยมปลาย ร้อยละ 5 และใช้เปอร์เซ็นต์ไต่ลรั้อยละ 5 ใช้คะแนนสอบวิชาหลัก และใช้คะแนนวิชาเฉพาะ รวมร้อยละ 90 ปี 2549-2552 ใช้เกรดเฉลี่ยสะสมมัธยมปลาย (GPAX) ร้อยละ 10 ใช้เกรดเฉลี่ยสะสมรายสาระ (3-5 กลุ่ม) ร้อยละ 20 ใช้คะแนนวิชาหลัก (O-NET) ร้อยละ 35-70 และใช้คะแนนวิชาเฉพาะ (A-NET) ร้อยละ 0-35 ปี 2553 - ใช้ GPAX ร้อยละ 20 ใช้ O-NET ร้อยละ 30 ใช้ GAT ร้อยละ 10-50 ใช้ PAT ร้อยละ 0-40	-องค์ประกอบที่ใช้มีความผันแปรในแต่ละมหาวิทยาลัย -ส่วนใหญ่ใช้ GPAX, และ SAT หรือ ACT แต่ไม่ระบุว่าใช้ในสัดส่วนใดอย่างละเท่าไร บางแห่งใช้ GPAX เป็นเงื่อนไขขั้นต่ำ เมื่อผ่านแล้วจึงเรียงลำดับด้วย SAT หรือ ACT หรือ AP
แบบทดสอบคัดเลือก	-ใช้แบบทดสอบระดับชาติในการสอบคัดเลือกของส่วนกลางเพื่อช่วยให้นักเรียนไม่ต้องวิ่งสอบหลายแห่ง -ก่อนปี 2549 เป็นแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วิชาหลัก และวิชาเฉพาะของแต่ละสาขา -ปี 2549 -2552 มีข้อสอบ O-NET วัดวิชาหลักตามหลักสูตร, A-NET วัดวิชาการขั้นสูง, สร้างโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ -ปี 2553 เป็นต้นไปเลิกใช้ A-NET แต่เพิ่มข้อสอบ GAT (general aptitude test), PAT (professional aptitude test) -ทุกฉบับใช้คะแนนดิบ	-ใช้แบบทดสอบ SAT หรือ ACT ซึ่งถือเป็นเสมือนแบบทดสอบระดับชาติ เพื่อไม่ให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างนักเรียนที่เรียนหลักสูตรต่างกัน - SAT I เป็นแบบทดสอบความถนัดทั่วไป - SAT II เป็นแบบทดสอบรายวิชา - ACT เป็นแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ มี 4 ตอน ได้แก่ คณิต อังกฤษ สังคมศึกษาและการอ่าน วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ - AP เป็นแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วิชาเฉพาะ มีมากกว่า 30 วิชา -ทุกฉบับแปลผลแบบอิงกลุ่ม
ความเคลื่อนไหว	-แนวโน้มเปลี่ยนจากการวัดผลสัมฤทธิ์เป็นการวัดความถนัด	-แนวโน้มเปลี่ยนจากความถนัด เป็นผลสัมฤทธิ์ที่อิงหลักสูตรในโรงเรียน และจะเป็นอิงมาตรฐานการเรียนรู้ในหลักสูตร

- ◆ การรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาของสหรัฐอเมริกา ◆
บทเรียนที่ไทยจะเดินตาม กระโดดข้าม หรือ กระโดดค้ำถ่อ

บทสรุป

จากบทเรียนการคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาของสหรัฐ ซึ่งถือว่าเป็นต้นแบบของการคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาที่หลาย ๆ ประเทศได้นำไปปรับใช้ อาทิ สหราชอาณาจักร สวีเดน และอิสราเอล เป็นต้น จากสาระข้างต้นจะเห็นว่าประวัติความเป็นมาของการคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาของสหรัฐอเมริกาเริ่มจากการสอบผลสัมฤทธิ์ ต่อมาใช้การทดสอบความถนัดทางการเรียน การทดสอบความถนัดทางการเรียนร่วมกับการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การทดสอบผลสัมฤทธิ์อิงหลักสูตร และการทดสอบผลสัมฤทธิ์อิงมาตรฐานการเรียนรู้ และที่ค่อนข้างท้าทายคือ การเสนอให้ประเมินแบบอิงเกณฑ์ เพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับให้ทั้งนักเรียน ครู และสถานศึกษาได้ทราบจุดแข็งจุดอ่อนของตน ส่งเสริมให้สถานศึกษาปรับหลักสูตรให้ตอบสนองการเตรียมบุคคลเข้าสู่สถาบันอุดมศึกษา โดยที่ครูจะต้องมุ่งสอนนักเรียนตามหลักสูตรหรือมาตรฐานการเรียนรู้ และนักเรียนก็จะต้องตั้งใจเรียนในโรงเรียนอย่างเข้มข้น เพราะหลักสูตร มาตรฐานการเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอน การประเมินผลของครู และการสอบคัดเลือกเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาควรมีความสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน

ด้วยเหตุนี้จึงมาถึงประเด็นที่ว่าประเทศไทยจะเดินตามแนวทางของสหรัฐอเมริกาที่เดินนำไปแล้ว 109 ปี แต่ทว่าการเดินทางไกลของสหรัฐนั้นตีโค้งกลับสู่การประเมินผลสัมฤทธิ์ แต่เป็นการประเมินผลสัมฤทธิ์ที่อิงมาตรฐานการเรียนรู้ ดังนั้นจึงเป็นโชคคิของประเทศไทยที่อาจจะก้าวตามได้ทัน เพียงแต่ว่าประเทศไทยอาจจะต้องใช้วิธีกระโดดค้ำถ่อด้วยการปรับการสอบเพื่อรับบุคคลเข้าเรียนระดับอุดมศึกษามาเป็นการวัดผลสัมฤทธิ์ที่อิงมาตรฐานการเรียนรู้ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในขณะที่เดียวกันต้องเป็นผลสัมฤทธิ์ที่อิงมาตรฐานความสำเร็จในการเรียนระดับอุดมศึกษาด้วย (Atkinson, 2009 : 672) และเปลี่ยนแนวคิดจากการรับเข้าแบบแข่งขันหรืออิงกลุ่มเป็นรับเข้าแบบอิงเกณฑ์หรืออิงมาตรฐาน ใครถึงมาตรฐานก็ได้เข้าเรียน ใครยังไม่ถึงมาตรฐานก็ไปพัฒนาปรับปรุงตนเองให้ได้มาตรฐานแล้วจึงได้เข้าเรียน ซึ่งในประเด็นที่กล่าวข้างต้นเป็นเงื่อนไขที่ตรงข้ามกับสภาพปัจจุบันของไทยที่พบว่าบางคณะในบางมหาวิทยาลัยรับบุคคลเข้าศึกษาตามจำนวนที่นั่งที่มีเท่านั้นโดยไม่ได้ตั้งเกณฑ์ไว้ นั่นคือ ขอให้ได้ครบตามจำนวนที่ต้องการ ซึ่งจะเห็นว่าการกระทำเช่นนี้ถึงแม้จะเปลี่ยนจากการสอบแข่งขัน (Entrance) มาเป็นการรับเข้า (Admission) แล้วก็ยังมียุทธศาสตร์การรับเข้าแบบแข่งขัน แต่หากมหาวิทยาลัยใดตั้งเกณฑ์การรับเข้าไว้โดยยึดมาตรฐานหรือเกณฑ์ที่เคร่งครัด อาจประสบปัญหาได้นักศึกษาไม่เต็มตามที่ต้องการ ทำให้ผู้บริหารอาจตกอยู่ในภาวะเสี่ยง หากมีมหาวิทยาลัยที่มีผู้บริหารที่ใจถึงเช่นนี้ ก็จะเป็นโอกาสดีสำหรับบางมหาวิทยาลัยที่จะรับนักศึกษาได้ในปริมาณและคุณภาพที่ดีกว่าเดิม เพราะถ้ามหาวิทยาลัยที่กำหนดเกณฑ์การรับไว้อย่างเคร่งครัด ซึ่งจะมีผลทำให้มีผู้พลาดโอกาสในการเข้าเรียน ณ มหาวิทยาลัยนั้น ๆ หันไปเลือกมหาวิทยาลัยที่ต้องการผู้เรียนครบเต็มจำนวนที่ต้องการแทน

อย่างไรก็ตามจะมีมหาวิทยาลัยของประเทศไทยที่แห่งที่ใจถึง เปลี่ยนแนวคิดจากการรับเข้าแบบแข่งขันหรืออิงกลุ่มมาเป็นการรับเข้าแบบอิงเกณฑ์หรืออิงมาตรฐาน เพื่อจะได้ช่วยพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพอย่างแท้จริงและเป็นกำลังสำคัญที่จะทำให้ประเทศชาติได้มีความก้าวหน้าอย่างมั่นคงแน่นอน

บรรณานุกรม

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2546). *สภาพการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2544*. กรุงเทพฯ: บริษัทพริกหวานกราฟิกจำกัด
- Atkinson, R. (Winter 2001–2002). *Achievement versus Aptitude Tests in College Admissions*. *Issues in Science and Technology*.
- Atkinson, R. (2001). (February 18, 2001.) *Standardized Test and Access to American Universities*. Retrieved from <http://www.ucop.edu/prespeeches.html>. [August 25, 2009]
- Atkinson, R. and S. Geiser. (2008). (August 13, 2008.) *Beyond the SAT*. Retrieved from http://www.forbes.com/2008/08/13/college-admissions-sat-oped-college08-cx_ra_sg_0813atkinson.html. [July 28, 2009]
- Atkinson, R. and S. Geiser. (2009). Reflections on a Century of College Admissions Test. *Educational Researcher*, 38, 665–676.
- Brown, R., & Conley, D. (2007). Comparing state high school assessments and standards for success in entry-level university courses. *Educational Assessment*, 123, 137–160.
- College Board. (2009). (August 13, 2009.) *College Board Standards for College Success*. Retrieved from http://www.compassprep.com/subject_faq.shtml#faq2. [July 11, 2009]
- Cornwell, C., Mustard D., & Van Parys, J. (2008). *How does the New SAT predict academic performance in college?* Athens: University of Georgia. Retrieved from <http://www.terry.uga.edu/mustard/New%20SAT.pdf>. [November 18, 2009]
- Cox, Kathy. (2003). (March 13, 2009.) *SAT I Charting a course to Proficiency and Beyond*. The College Board Southern Region Report 2001–2002 for the Georgia Department of Education.

- Crouse, J., & Trusheim, D. (1988). *The case against the SAT*. Chicago: University of Chicago Press.
- Douglass, J. (2001). "Anatomy of Conflict: Making and Unmaking of Affirmative Action at the University of California," in David Skrenty, Ed., *Color Lines: Affirmative Action, Immigration and Civil Rights Options for America* (Chicago, Ill.: University of Chicago Press).
- Douglass, J. (1997). (February 14, 1997). *Setting the Conditions of Admissions: The Role of University of California Faculty in Policy making, study commissioned by the University of California Academic Senate*. Retrieved from <http://ishi.lib.berkeley.edu/cshe/jdouglass/publications.html>. [July 28, 2009]
- Geiser, S. (2009). Back to the basics: In defense of achievement (and achievement tests) in college admissions. *Change*, 41(1), 16-23.
- Geiser, S. (with Studley, R.) (2002). UC and the SAT: Predictive validity and differential impact of the SAT I and SAT II at the university of California. *Educational Assessment*, 8, 1-26.
- Kobrin, J., Patterson, B., Shaw, E., Mattern, K., & Barburri, S. (2008). *Validity of the SAT for predicting first-year college grade point average* (College Board Research Rep. No. 2008-5). New York: College Board.
- Lemann, N. (1999). *The Big Test: The Secret History of the American Meritocracy*. New York: Farrar, Straus and Giroux.
- Popham, W. James. (2001). (February 14, 2001.) *The Truth about Testing: An Educator's Call to Action*. Retrieved from <http://www.newhorizons.org>. [July 28, 2009]
- Saul, G. and Roger, S. (2001). (October 29, 2001.) *UC and the SAT: Predictive Validity and Differential Impact of the SAT I and SAT II at the University of California*. Retrieved from http://www.ucop.edu/sas/research/researchand planning/pdf/sat_study.pdf. [June 1, 2009]